

Turkom toliko ljudij, da bi jih bilo dosti za tri velike župnije. O čem Črnogorci živé, nam pridigar ni povedal. Ker ni verjetno, da bi jedli kamenje, mislim, da mora biti v njih gori veliko zlata. To pa sodim po tem, ker se imenuje glavno njihovo mesto Cekinje. Šmihelski fant nam je pravil še veliko, veliko drugih prigodeb, ki so se vržile v stare in nove čase na Turškem in Savljanskem ali sem jih do malega pozabila, najbolj zato, ker stara glava moja ne ohrani več lahko, kar pride vánjo. Tudi je v ti pripovedki vse mrgolelo neznanih imen, ki se izmaknejo rada iz spomina še mlademu človeku, nikar meni sedemdesetletni pokveki. Ko je bila pridiga končana, nazdravili so si veseljaki še jedenkrat, potem pa so plačali in šli ne vem ali domov ali pa morebiti v kako drugo krčmo. Po njih odhodu pokliče sodnik natakarico in jo vpraša: Kaj ne, da je ta vrli mladič, ki nam je povedal toliko mičnih rečij, kakov dijak, ki se pripravlja v Gradci ali pa na Dunaji za profesorja? Naša Marijčka, ki je samopašno in malo preglasno dekle, zagrohota se gospodu na vse grlo in mu veli: Ta dečko se pripravlja za tistega profesorja, ki vam bo pomeril in urezal hlače in suknjo, ako ga boste hoteli počastiti s svojimi naročili: on je krojaški pomočnik. Gospodje so se začudili in z rokami počili, sodnik pa je dejal: Taka novica se ne sliši vsak dan. Blagor si ga župniji, katera ima tako zvedene rokodelce. Kadar bom fanta srečal, podal mu bom roko in čestital na učenosti. Uveril sem se zdaj in še v marsikateri drugi priliki, kako bistre in uka željne glave so prosti Dolenjci in da ne potrebujejo ničesa drugega nego pametnih učiteljev in zdušnih vodnikov. Do zdaj jih imajo še premalo ali sčasoma jih bodo dobili dovolj za vsako koristno delo in potem se bodo kósali lahko brez straha, da bi zaostali, tudi z najmodrejšimi in spretnejšimi narodi našega cesarstva. —

(Dalje prihodnjič.)

Ž a l ô b a.

Prirôda mlada se raduje,
Po lôgu hodim tih in sam,
Srcé mi rahlo bol boluje,
A za zlató je vsè ne dam.

Vè duši milozlate sanje
Ljubó se mi narájajo,
Obrazi sreče nekedanje
Lehnó mi v duhu vstájajo.

Prijazno se v srcé prisméje
Nebesnolép in svéz obraz,
Milôto mi vè prsi véje,
Žalôbo tajno čutim jaz.

Prirôda mlada se raduje,
Po lôgu hodim tih in sam,
Srcé mi rahlo bol boluje,
A za zlato je vsè ne dam.

J. Kržišnik.

